

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: F.S., narozený ..., státní příslušnost Nigerijská federativní republika, naposledy pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, t.č. neznámého pobytu,
zastoupený: Mgr. Tomáš Císař, advokát se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 31.10.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. OAM-1392/DS-PR-P09-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 31.10.2019 soudu doručenou téhož dne prostřednictvím datové schránky se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne

14.10.2019 č.j. OAM-1392/DS-PR-P09-2019, které mu bylo doručeno dne 16.10.2019, neboť tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti.

2. **V žalobě** žalobce primárně namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Na řízení ve věcech mezinárodní ochrany se použije správní řád a tedy i rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany musí splňovat požadavky na formu rozhodnutí dle správního řádu. Žalobce měl za to, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 2 správního řádu (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) a předně nebyl náležitě definován dle § 18 odst. 2 správního řádu. Ve vztahu k procesnímu pochybení žalovaného žalobce poukázal na porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Judikaturou správních soudů bylo dovozeno, že se nejedná toliko o právo účastníka řízení se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit a k nim se vyjádřit, ale tomuto oprávnění odpovídá rovněž povinnost správního orgánu náležitě reagovat na vyjádření účastníka řízení a s jeho případnými námitkami se vypořádat v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 4 Ads 17/2007-66). Dále žalobce namítal, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil zejména § 3 správního řádu a současně nezákonně nepřezkoumal jeho žádost v souladu se zákonem a řízení následně zastavil jako nepřipustné, čím se zbavil povinnosti jej meritorně přezkoumat a žalobce tak připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. Žalobce také poukázal na porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Následně žalobce měl za to, že žalovaný porušil čl. 17 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 (dále jen **Nařízení**), resp. se tímto článkem vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Správní orgán měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést minimálně úvahu, kterou by odůvodnil, proč nevyužil diskreční pravomoc čl. 17 Nařízení, kdy právě v případě zásad humanity, tuto využít měl, případně měl odůvodnit, proč ji nevyužil. Žalobce také namítal, že do dnešního dne chybí ve spise jakýkoliv řádně získaný důkaz o probíhajícím řízení ve Finské republice (dále jen **Finsko**). Správní orgán uvedl, že obdržel informaci o tom, že Finsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce konstatoval, že tato žádost není nijak ověřena, nebyla mu nijak deklarována, a tedy neměl možnost jakkoliv reagovat na toto zjištění. Stejně tak mu není zřejmé, z jakého zdroje tato informace pochází, co je důkazem o této skutečnosti. Žalobce tak má za to, že s ohledem na chybějící důkazy a nedostatečnému odůvodnění tohoto závěru je tak nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. S ohledem na shora uvedené se domníval, že mu nemělo být odepřeno meritorní rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný měl navíc před zastavením řízení o udělení mezinárodní ochrany alespoň obecně posoudit jeho osobní situaci na základě pravidla non-refoulement, nejen z hlediska obecného mezinárodního práva a Úmluvy o postavení uprchlíků, nýbrž také z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a judikatury Evropského soudu pro lidská práva toto pravidlo dotvářející. Žalobce byl rovněž přesvědčen o tom, že je zcela nedostatečné posouzení správního orgánu, pokud se týká samotné možnosti jeho přesunu do Finska a vedení azylového řízení zde, když správní orgán toliko konstatoval obecně, že není příslušný k vedení azylového řízení. V tomto ohledu odkázal na závěry Krajského soudu v Praze v rozsudku č.j. 49 Az 90/2015 s tím, že v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Praze je napadené rozhodnutí nejen v rozporu se zásadou materiální pravdy, ale je i zmatečné,

neboť správní orgán nesměl postupovat tak, že vydá formalistické procesní rozhodnutí, v podstatě pouze s odkazem na již jednou podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval závažné překážky aplikace čl. 3 Nařízení, aniž by řádně posoudil a důvodně vyloučil diskreční pravomoc čl. 17 Nařízení, tj. zřekl se zásad humanity. V napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelně zcela absentuje řádné a vyčerpávající odůvodnění tak závažného rozhodnutí, jako je zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Pro všechny shora uvedené vady je předmětné rozhodnutí postiženo i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a jakékoliv přemístění žalobce tak ze stejných důvodů bude nezákonné. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí).*

3. **Žalobce** společně s žalobou také **požádal o přiznání odkladného účinku žalobě**; jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 29.11.2019 č.j. 60Az 67/2019-20.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 14.10.2019 č.j. OAM-1392/DS-PR-P09-2019** bylo rozhodnuto ve věci žalobce tak, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení je Finsko. Toto rozhodnutí je v souladu § 11 odst. 2 větu druhé zákona o azylu rozhodnutím podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 19.9.2019 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice (dále jen **ČR**) a rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 20.9.2019 č.j. KRPA-330624-19/ČJ-2019-000022-ZZC zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). V souladu s čl. 17 odst. 1 Nařízení byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Finsku dne 29.4.2017. Současně správní orgán dne 21.9.2019 obdržel informaci od Policie ČR o zajištění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Dne 21.9.2019 podal žalobce v ZZC žádost o mezinárodní ochranu. Tato žádost nebyla přijata na základě § 3a odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o azylu, jelikož se jedná o cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy sjednané s jinými členskými státy Evropské unie (dále jen **EU**) přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného předpisu EU. Dne 26.9.2019 byl s žalobcem proveden pohovor, během kterého mimo jiné uvedl, že z Nigérie odcestoval do Nigeru a následně do Libye, kde neměl žádná práva a bylo to tam pro něj těžké, proto odjel lodí do Itálie. O mezinárodní ochranu požádal v roce 2008 v Itálii, jeho žádost byla v roce 2017 zamítnuta. Z Itálie se přesunul do Finska, kde byl zadržen policií a pobýval dva měsíce v záchytném zařízení. Poté se dostal do Německa, ze kterého v roce 2019 odjel do ČR, kam přijel za účelem požádat o azyl. Na území ČR ani EU nemá žádné rodinné příslušníky. Do Finska se vrátit nechce, protože ho nepřijmou a chce požádat o azyl v ČR. Dále doložil svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Finsku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením, je Finsko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení. Současně správní orgán dospěl k závěru, že

v případě Finska neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V daném případě tedy byly naplněny podmínky pro postup podle přímo použitelného předpisu EU, kdy Finsko jako příslušný členský stát je povinno přijmout žalobce zpět, správní orgán rozhodl dle § 11 odst. 2 zákona o azylu a v souladu s čl. 26 odst. 1 Nařízení.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 18.11.2019** popřel, že by v průběhu správního řízení porušil zmiňovaná ustanovení správního řádu či mezinárodní závazky ČR. Dle jeho názoru je žalobce ve výrokové části rozhodnutí identifikován dostatečným způsobem v souladu se zákonem, obdobně jako desetitisíce žadatelů před ním, kdy krajské soudy i NSS v dané identifikaci v průběhu své přezkumné činnosti neshledaly na straně žalovaného žádné nedostatky, tudíž nedošlo ze strany žalovaného k porušení ustanovení § 18 odst. 2 a ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku rozhodnutí jsou uvedeny rovněž konkrétní právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Žalovaný neporušil ani v žalobě zmiňovaný § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobce měl dne 8.10.2019 možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž žádné doplnění nenavrhoval. Dále podle článku 3 odst. 2 Nařízení, pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC je zřejmé, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve Finsku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením. Finsko je tedy příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení. S ohledem na výše uvedené tedy byly splněny podmínky pro postup podle čl. 24 odst. 1 Nařízení, který stanovuje, že pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět. S námitkou právního zástupce žalobce, že správní orgán nesprávně vypořádal otázku aplikovatelnosti čl. 17 Nařízení, žalovaný nesouhlasil. K dané námitce na doplnění žalovaný uvedl, že při posouzení této záležitosti vycházel z toho, že diskreční oprávnění podle čl. 17 Nařízení dává možnost členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, dle jeho vlastního uvážení ponechat žadatele ve své jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo Nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije (jako v případě žalobce), není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24.2.2015 č.j. 49 Az 7/2015-55). Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 14.10.2019 i ve vyjádření žalovaného k žalobě dne 18.11.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 14.10.2019 žalobci předáno dne 16.10.2019.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. Dle čl. 3 odst. 2 věty první a druhé Nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
10. Podle čl. 17 Nařízení (o)dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
11. Dle čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.
12. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10 odst. 1 písm. b).
13. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

14. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
15. Žalobce předně namítal nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí. K tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26.3.2008 č.j. 9 Afs 14/2007-53, který uvádí následující: „Obsahové náležitosti rozhodnutí jsou uvedeny v § 68 správního řádu, dle kterého správní rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Formální náležitosti písemného vyhotovení správního rozhodnutí obsahuje ustanovení § 69 správního řádu. Výroková část může obsahovat jeden nebo více výroků, přičemž výrok v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností, která představuje vlastní materializaci správního aktu jako hmotné vyjádření rozhodnutí o jedné věci. Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, lhůta ke splnění ukládané povinnosti, případně jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění, a výrok o vyloučení odkladného účinku.“ Žalobce byl tedy ve výrokové části napadeného rozhodnutí (která, jak je soudu známo z úřední činnosti, nijak nevybočuje z řady ostatních rozhodnutí žalovaného) zcela dostatečně identifikován. V rozhodnutí bylo uvedené jeho celé jméno, datum narození a státní příslušnost, na základě těchto informací lze zcela na jisto žalobce identifikovat. Výroková část současně obsahovala i jednoznačné uvedení toho, jak bylo ve věci rozhodnuto, včetně relevantních ustanovení zákona o azylu a Nařízení. Ze strany žalovaného tedy nedošlo k porušení ustanovení § 18 odst. 2 a § 68 odst. 2 správního řádu a soud tedy neshledal tuto námitku důvodnou.
16. Dále žalobce namítal, že žalovaný jeho žádost meritorně nepřezkoumal, čímž jej připravil o možnost se bránit proti meritornímu rozhodnutí o věci, jakožto i o možnost vyčkat na rozhodnutí soudu o této žalobě, aniž by musel žádat o odkladný účinek. K tomu soud uvádí, že smyslem dublinského systému je to, aby žádost o mezinárodní ochranu byla meritorně posouzena pouze jednou. V projednávané věci dospěl žalovaný k závěru, že na základě kritérií příslušnosti dle Nařízení je příslušným státem Finsko. V takovém případě postupoval zcela v souladu s tímto Nařízením, pokud žádost žalobce sám meritorně neposuzoval a pouze zastavil řízení a vyslovil příslušnost Finska. Tato námitka tedy není důvodná.
17. K námitce, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobci neumožnil seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl dne 8.10.2019 za přítomnosti tlumočníka do jazyka anglického seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, a to dle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce se nechtěl s předloženými materiály seznámit a současně nenavrl žádné doplnění, pouze uvedl, že nechápe, proč má být poslán zpět do Finka, když ho z Finka poslali pryč a dostal zákaz pobytu na dva roky. Žalovaný tedy v projednávané věci umožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, proto soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.
18. Žalobce také namítal, že ve spisovém materiálu chybí jakýkoliv řádně získaný důkaz o probíhajícím řízení ve Finsku a důkaz, který by prokazoval pravdivost toho, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v této zemi. Soud má za to, že tyto skutečnosti dostatečně vyplývají z evropské databáze otisků prstů EURODAC, zřízené nařízením Rady č. 2725/2000 a nyní upravené Nařízením (č. 603/2013) s cílem identifikovat žadatele o azyl, kdy všem žadatelům starším čtrnácti let jsou odebírány otisky prstů jako součást běžného azylového řízení. Soud má tedy za to, že žalovaný si k vydání rozhodnutí shromáždil dostatečně relevantní podklady. Veškeré informace, ze kterých správní orgán

vycházel, a díky nimž dospěl k vydání napadeného rozhodnutí, jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný se tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí důsledně s touto otázkou vypořádal, když podrobně uvedl, že vyhodnocením otisků prstů žalobce v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádosti o mezinárodní ochranu ve Finsku jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením. Žalovaný požádal dne 26.9.2019 o přijetí žalobce zpět na své území a dne 3.10.2019 obdržel informaci o tom, že Finsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.

19. Soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nedostatečného posouzení možnosti přesunu žalobce do Finska, jelikož žalovaný dostatečně posoudil i podmínku uvedenou v článku čl. 3 odst. 2 Nařízení, když na základě skutečnosti, že Finsko je státem EU považováno za bezpečnou zemi původu, dodržuje lidská práva a ani uprchlíci nemají obavy z tamního azylového systému, dospěl k závěru, že žalobci ve Finsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
20. Následně žalobce namítal, že žalovaný porušil čl. 17 Nařízení, resp. že tímto článkem se nezákonně vůbec nezabýval, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Soud k této námitce nejprve uvádí, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné a ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Tedy na aplikaci čl. 17 není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost. Užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. Jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Nařízením. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Ostatně i v rozsudku NSS ze dne 28.3.2017 č.j. 6 Azs 16/2017-61 soud uvedl, že obecně není správní orgán povinen odůvodňovat, proč nepřistoupil k použití diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení. Soud tedy neshledal ani tuto námitku důvodnou.
21. Závěrem zdejší soud uvádí, že v skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, žalovaný při svém rozhodování neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. prosince 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně